

<p>Dok je jahao prema Medini, srce mu je jo uvijek bilo ustreptalo, puno uzburkanih osje?anja. Poslanikov glas iz sna od prije nekoliko no?i jo je je?ao u njegovim uima i odjekivao mu u grudima; i ponavljao se, kao um vode. ta je to s tobom, Bilale, govorio je glas, njegov glas, s jasnim izgovorom svakoga slova. Zar si me zaboravio, Bilale! Za to mi te nema u posjetu?!</p> <p style="text-align: justify;">Glas je u njemu pobudio sve to je godinama dr?ao prigu?enim u sebi. Oivio je brojne trenutke provedene s voljenim Poslanikom, i u njemu ubio elju da razgovara sa bilo kim drugim. Zato se odmah dao na put i krenuo prema Medini, da posjeti Poslanika. Jahao je u tiini, zaustavljaju?i se tek ponekad, da se ivotinja odmori i predahne.</p> <p style="text-align: justify;">Uspomene su bile sve ivlje i ivlje, nahr?ale su sa svih strana i javljale se u sve ivljim bojama. Sjetio se kako je me?u prvima primio islam, kako ga je Ebu Bekr oslobodio ropstva i u?inio ga slobodnim ?ovjekom Sjetio se kako ga je do?ekao Poslanik, na nogama, kao da je bio princ, kako ga je privio uzase i potap?ao po ple?ima, kako je u tim trenucima bio ponosan, kao nikad prije, kako je zadivljeno gledao u lice Odabranikovo i kroz suze upijao svaku njegovu crtu</p> <p style="text-align: justify;">Sjetio se kad mu je Poslanik prvi put rekao: Hajde, Bilale, prou?i nam ezan, obraduj nas namazom! Pred njim se otvori taj prizor: stoji on na zidu i izgovara sna?no: Allahu ekber, Allahu ekber.. Te rije?i prvi put odjekuju Medinom i njega obuzima naro?ito osje?anje. Njegov glas iri se uokolo, ispunjava ?itav predio, a sa svih strana prilaze ljudi, mu?karci i ?ene, odazivaju se njegovom pozivu i hrle prema d?amiji. On, Bilal ibn Rebbah, doju?era?nji crni rob, porijeklom iz Abesinije, sada izvr?ava Poslanikovu zapovijed i njegovu zovu svi se odazivaju On, Bilal, Poslanikov je mujezin!</p> <p style="text-align: justify;"> Bilale, upitao ga je Poslanik kada se vratio sa svog mirad?a, kad mi je pokazan D?ennet, ja sam te vidio tamo reci mi ?ime si to zasluio?! Eh, Poslani?e, odgovarao je on, snibivaju?i se. Ako nisam time to nikada nisam uzeo abdest, a da nisam klanjao i dva rekata namaza, onda ne znam ?ime sam zasluio!</p> <p style="text-align: justify;"> Opet se osmjehnu u sebi i lice mu prekri stid, ba? kao i onda.</p> <p style="text-align: justify;">Uspomene su nadirale sve sna?nije, poput bujice, i huktale u njemu. Do?e on?, te?ka, i vidje sebe: stoji pred Poslanikovim mrtvim tijelom, gleda ga i ne mo?e odvojiti svoj pogled od njega. Kako si divan i veli?anstven, i u ivotu i u smrti!, govori mu srce, opra?taju?i se od onog kome se odazvao iskreno i u potpunosti.</p> <p style="text-align: justify;">Izi?ao je iz odaje, misle?i da se tuga ?itavog svijeta slila u njegovo srce! Kad je do?lo vrijeme namaza, izi?ao je i opet zau?io: Allahu ekber, Allahu ekber!, ali kad je trebao izgovoriti: Ehedu enne Muhammeden resulullah, dah ga je izdao i glas mu utihnue U toj tiini ?uo je samo jecaje ljudi oko sebe. Nakon tog ezana srce se zareklo: vi?e nikada ne?u prou?iti ezan! Ja, Bilal ibn Rebah, samo sam Poslanikov mujezin!</p> <p style="text-align: center;">*****</p> <p style="text-align: justify;">I?ao je prema Medini tiho, sam samcat, nji?u?i se na devinim le?ima poput sasu?ene biljke. Tek u rijetkim trenucima zapa?ao je da mu je ko?ulja na prsima sva natopljena suzama.</p> <p style="text-align: justify;">Sje?ao se kako se, nakon Poslanikove d?enaze, uklju?io u muslimansku vojsku i s njom krenuo prema Siriji. Nije mogao podnijeti da u

Poslanikovom gradu bude bez Poslanika, da prolazi istim onim putevima kojima je prolazio sa njim, da gleda ista ona mjesta –elio je oti?i daleko, boriti se da se Poslanikovom u?enju oslobodi put do ljudskih srca i i?ekivati trenutak kad ?e se, tamo sa druge strane, opet susresti sa njim!

ivio je tiho, sa svojim uspomenama. Srce se nije moglo radovati ni?emu drugom. Njegova ?ena Hinda po?tivala je njegovu samo?u, i sama ?ivjela tiho.

Samo je jo? jednom prou?io ezan: u Jerusalemu, prvoj Poslanikovoj kibli, kad je s halifom Omerom u?ao u taj grad. Nije osje?ao da time iznevjerava svoje srce, ono na ?ta se ono bilo zareklo.

Kad je pred sobom ugledao Medinu, zastao je i gledao, glasno jecaju?i. Deset godina je bilo pro?lo, deset godina nije bio u njezinoj blizini. A eto tu, u njenim njedrima, le?i Poslanik.

Koliko je samo ezana podario tom gradu! Koliko je divnih trenutaka proveo s Poslanikom i njegovim ashabima! Ni sam ne zna kako je do?ao do d?amije. Sjahao je, uzeo abdest, i klanjao dva rekata, a onda pri?ao Poslanikovom mezaru.

Es-selamu alejkum, Poslani?e! Voljeni moj!

Stajao je pognute glave, a jecaji su bili sve glasniji. Suze su dugo natapale zemlju dok se sje?ao ?ivota sa Allahovim Poslanikom, njegovih rije?i, pogleda i postupaka.

Utom se ne?ija ruka spusti na njegovo rame. Podi?e glavu i pogleda: pred njim stajahu Hasan i Husejn, unuci Poslanikovi.

?Jesi li ti to, Bilale?, pitao je Hasan, koji je veoma sli?io svome djedu. ?Jesi li ti, tako ti Allaha! Nismo te vidjeli tako dugo.

Mislio je tu no? provesti tu, pored Poslanikovog mezara, dru?iti se s Poslanikom. Ali, ne mo?ede odbiti njihovu ?elju da te ve?eri bude njihov gost.

Kad su, pred sabah, po?li u d?amiju oni ga zamoli?e da on prou?i ezan. I njegovo srce se opet odazva. Ispe se gore i Medinom se jo? jednom prolomi njegov sna?ni glas: Allahu ekber, Allahu ekber!

Odjekivalo je na sve strane, zalazilo u sve pore grada, prolazilo kroz zidove ku?a.

Mnogi prepozna?e taj glas i hitro krenu?e prema d?amiji. Glas je u njima budio uspomene, o?ivljavao vrijeme koje bija?e pro?lo.

- Allahu ekber, Allahu ekber! Medinom je odzvanjao Bilalov glas i ?itav grad dizao na noge. Jo? su se samo ?uli koraci i tiho jecanje ljudi. Svi su ?urili da vide Bilala ibn Rebaha, Poslanikovog mujezina, koji je u?io svoj zadnji ezan.

Autor: **Mr. Mustafa ef. Prlja?a**